

מעשה הפלצים

סיפרה סולי

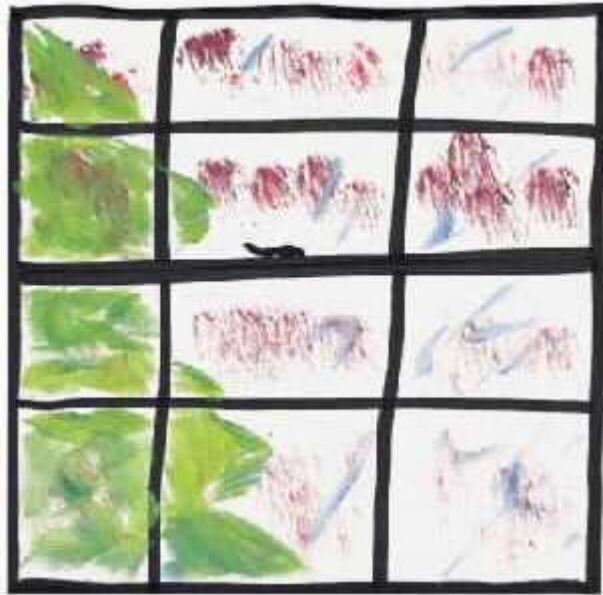

הנהר התפתל דרך העמק בדרכו לים. בצדדיו נראו טחנות קמח ישנות, ברובן ריקות היום, בחלקן משמשות לבתי מלאכה חדשים. כשהייתי ילד, הנהר היה מזוהם כל כך שהדגים לא באו אליו כלל. למעשה הנהר היה כמעט מת. היום הדגים חזרו ונשרים מתעופפים מעל הנהר. אנפות כחולות תופסות במקורותיהן דגים מהנהר וצפרדעים מבריכות שסביב. דבר כזה לא ראיתי כשהייתי ילד. תוכלו לחשוב שהסיפור הוא על הנהר או על הדגים, אך הדבר אינו כך. מלבד העובדה שהסערות קיציות מתנהלות לאורך הנהר, הוא לא מופיע בסיפור. הסיפור הוא על הפלצים שלי ואיך הם קמו.

שלמות.

הם היו זוג הורים וארבעה ילדים ובחדר הגדול ששימש כמשרד של אבא חי דג בשם מטילדה. הרעם נשמע עכשיו ממש מעל. "אולי נוכל לישון בחדר הבנים?" שאלה קלי

שהאמינה כי בחבורה גדולה בטוח יותר. "קחו את שקי השינה שלכם ותישנו על הרצפה" אמר אבא "אבל תתארגנו מהר." וכך הם באמת עשו. הרעמים נשמעו כמעט ללא הפסקה והברקים התקדמו במהירות. "עכשיו

זה התחיל בלילה קיצי אחד. הילדים לא ישנו כי עד שעה תשע היה עוד אור בחוץ. מזג האוויר היה קשה, חם, לח ומעורפל. הירח המלא הציץ דרך הערפל עד שהעננים הסתירו את אורו. מעל הנהר נשמעו רעמים עמומים.

"סגרו את החלונות" אמר אבא כשהוא מוציא את הילדים מהשקיעה באור הכחול. "מהר, מהר. סגרו את החלונות ולמיטה!" הוא מחה כף, כי כך הצליח בדרך כלל לנתק אותם מהצפייה בטלוויזיה, ומיד סגר את המכשיר. הרעם נשמע קרוב יותר. החלונות רעדו.

"אני מקווה שיעשה קצת יותר קריר" אמר קייל "עם חלונות סגורים יהיה פה חם כמו בתנור." "נכון" אמר טיי. אור הברק חצה את השמיים. רשל שישבה בחדר שינה העליון עם אחותה קלי הוציאה קול מבוהל. לרשל לא הרשו לסגור חלונות כי הוריה העדיפו אותה עם כל אצבעותיה

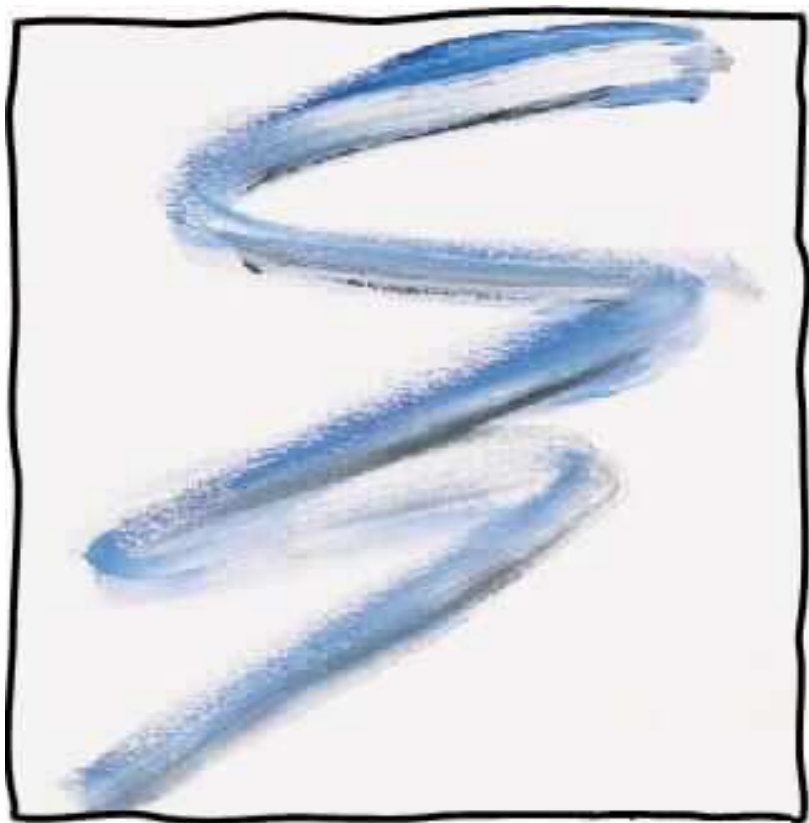
הסתתרו מהר תחת שמיכות. והפיות?!
כמובן האבות והאמהות של פיות לא נוזפים
בילדיהם כשאלה יוצאים החוצה בחושך, כי
הרי חושך הוא כמו יום לפיות. הפיות לא

מחשבות גם את הזמן לפי שעות, דקות
ושניות. בשבילן החיים הם כמו אור שאחרי
חושך ששוב אחרי אור. פיות כמעט ולא
מפחדות. הן לא מפחדות מחושך. הן לא
מפחדות מהחיות שיוצאות בלילה. הן רק

כולם למיטות" אמר אבא.
"טוב" ענו הילדים כשלכולם הלב דופק מהר
מהרגיל כי אין ילד שלא יפחד מסערה. הם
השתדלו להראות אמיצים כשהרעמים הרעידו
את הבית. הבית עכשיו כאילו עטוף היה
ברעם וברק. על רקע העננים הכהים הברקים
יצרו רשף כחול, מפחיד.
"מה עם הפיות?" שאלה רשל כשכולם הביטו
דרך החלונות על המבזקים הכחולים. תחת
החלון נמצא גן שבין הבית והמוסך. שם חיו
הפיות. הילדים ידעו זאת כי הם ראו אותן
כנקודות אור קטנות שנדלקו וכבו במשך כל
הקיץ. אמא אמרה שהמבזקים האלה נוצרים
משפשוף הכנפיים זה בזה. אף אחד מהילדים
לא ראה פייה ממש, ורק קייל פעם כמעט
ותפס אחת בצנצנת.
אמא אמרה שהפיות חיות בין שורשי צמחים
ביום ויוצאות לרקוד בגן בלילה. אך היום לא
נראו מבזקים שלהן. הברקים מחקו את
אורותיהן החלשות.
הרעם שוב הרעיד את הבית. הילדים

פתאום תוך רגע הכל נעשה לבן. הילדים
התכרבלו בשקי השינה ותחת השמיכות
שלהם, מפוחדים ולא זזים. האור שבא דרך

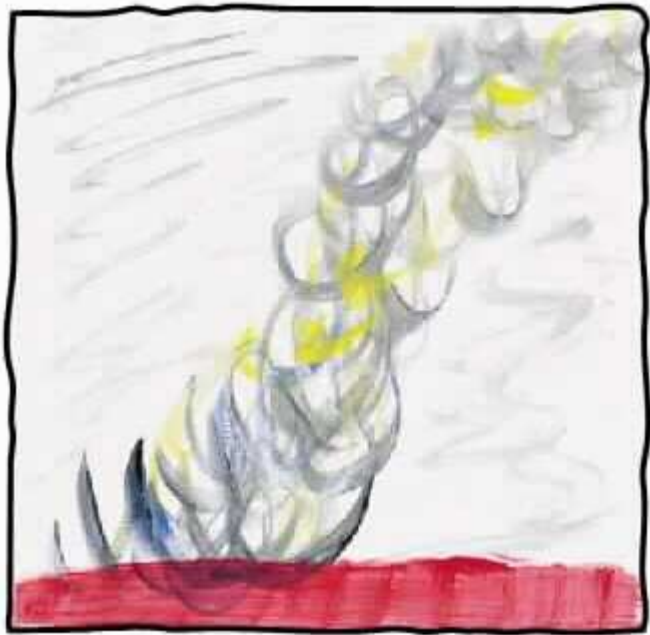
החלונות היה חזק כל כך שנראה כאילו קירות
הבית נעלמו. הרעם היה חזק כמו שמיים
הנופלים רק לעתים רחוקות פחד כזה יכול
היה לאחוז בבני-אדם. לרגע לא היו בטוחים

מפחדות מהענקים של האור, שאנו קוראים
להם בני-אדם.
אגדה במושבת הפיות מספרת שלפני הרבה,
הרבה שנים פייה אחת נתפסה על ידי
בן-אדם לתוך צנצנת זכוכית. מהפייה הזו לא
שמעו ולא ראו אותה יותר.

אבל נחזור לסיפורנו. זה לא היה לילה רגיל
ובפעם הראשונה מזה שנים אמא פייה
ביקשה מילדיה להישאר בין שורשי הצמחים.
אך למזלם הרע הם לא הקשיבו.

יותר. אמא והילדים נרגעו קצת וניגשו לחלון.
אמא הרימה את התריסים כמה שרק ניתן
היה. שני זוגות עיניים הציצו מעל כל אחת
מכתפיה. כולם רצו לדעת מאין בא העשן.
ואז הם ראו אותם. הם ראו מה ששינה לגמרי
את חייהם וחיי ילדים רבים אחרים.
אבא כרע ברך על השביל שעבר דרך הגן. על

האדמה יכלו לראות צורות משונות, בגודל של
צלחות ארוחת ערב. הם נראו כמו
"פלצים! קרא טיי".

האם הם חיים או מתים. כל כך קרוב פגע
הברק.
אבא ואמא רצו למעלה לחדר השינה. "האם
אתם בסדר?" אמרו ביחד, חסרי נשימה
ומודאגים. אבא הדליק אור. "לא! כבה אותו!"
קראה אמא. ברגע שהאור דלק הילדים ראו
פחד גם על פניה.

קררק.. בום!

כולם הצטופפו ביחד בחדר בתקווה שהסערה
תגלוש לאורך הנהר ותבולע על ידי הים והם
יישארו פתורים מהאורות והקולות שלה.
אך גשם לא ירד. וזה היה הדבר המוזר ביותר
בסערה הזו. לא ירד גשם. כמה משונה.
פתאום הם ראו עשן העולה מול החלון חדר
השינה.
"אש! אש!" קרא אבא ורץ בקפיצות למטה
והחוצה.
בינתיים הנהר משך את הסערה אחריו.
הברקים נעשו רחוקים יותר וקול הרעם חלש

שניים מהיצורים המוזרים. אבא נכנס עם עוד
שניים בידיו וחזר להביא את היתר.
עיני הילדים כמעט ויצאו מארובותיהן. לפנייהם
ראו שישה פלצים ממשיים, חיים, מתנועעים.

"פלצים?" נבהלה רשל.
"אל תפחדי" קרא קייל "הם ישמרו עכשיו
עלינו!"

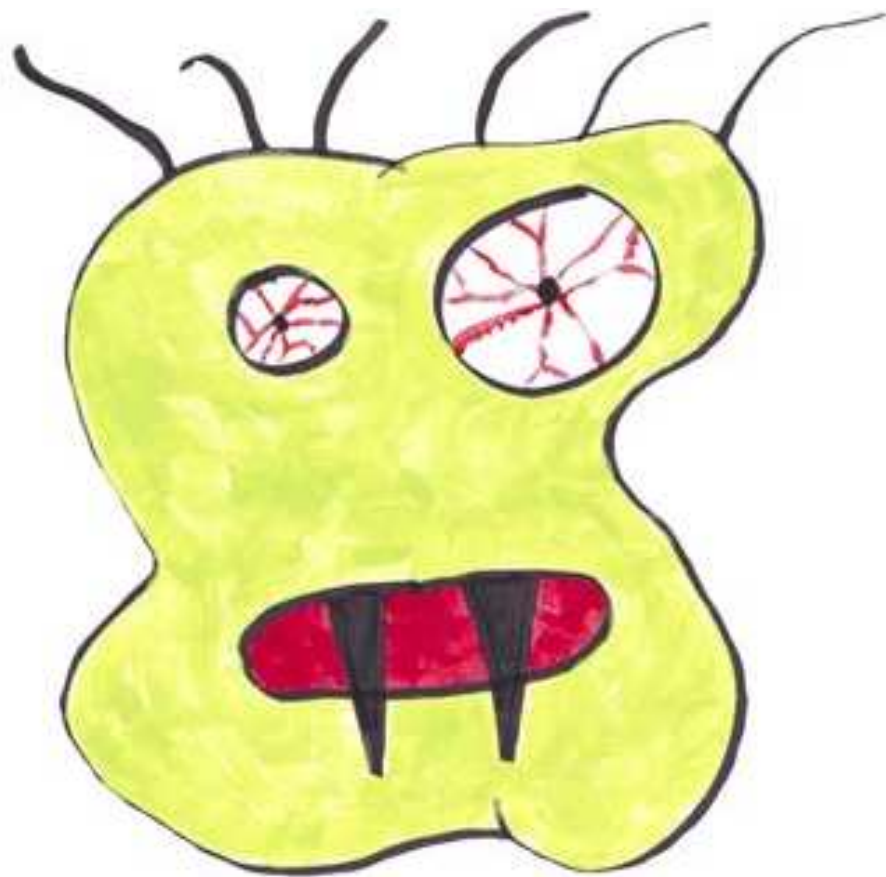
הפיות רצו הנה והנה בפחד ודאגה וחיפשו
את ילדיהם. כל המושבה חיפשה וחיפשה.
ואז הגיעה הבשורה הרעה "ברק פגע בהם.
הם השתנו! הם השתנו!" סיפרה הפייה
המביאה את הבשורה "הענק כורע ברך לידם.

קרה משהו נורא. הם כבר לא כמו קודם. הם
גדולים יותר. הם.. הם נראים כמו
מפלצות!" קראה.
הילדים רצו לחדר העבודה של אבא. עליו ראו

והנה הפלצ'ים

הפלץ הירוק

זוחל דרך הבית בחושך כמו עכבר.
כדאי לשמור על יחסים טובים איתו.
טיפש מי שיריב איתו. רק הביטו על
השיניים שלו והפה מלה דם.
הבה נהיה ידידים של הפלץ הירוק!

קליק

שומר על הארונות. זה מספיק. בוודאי
תרצו שהארונות יהיו סגורים היטב
בלילה. והביטו על שיניו כמו חרבות.
הבה נהיה ידידים של קליק.

העטלף השחור

מסתתר אחרי החלון ושומר על הילדים בפני מפלצות הליליות, המפחידות. אף מפלצת או רוח רעה לא יעזו לעבור ליד העטלף השחור. רק הביטו על עיניו הנוצצות ושיניים חדות. הבה נהיה ידידים של העטלף השחור.

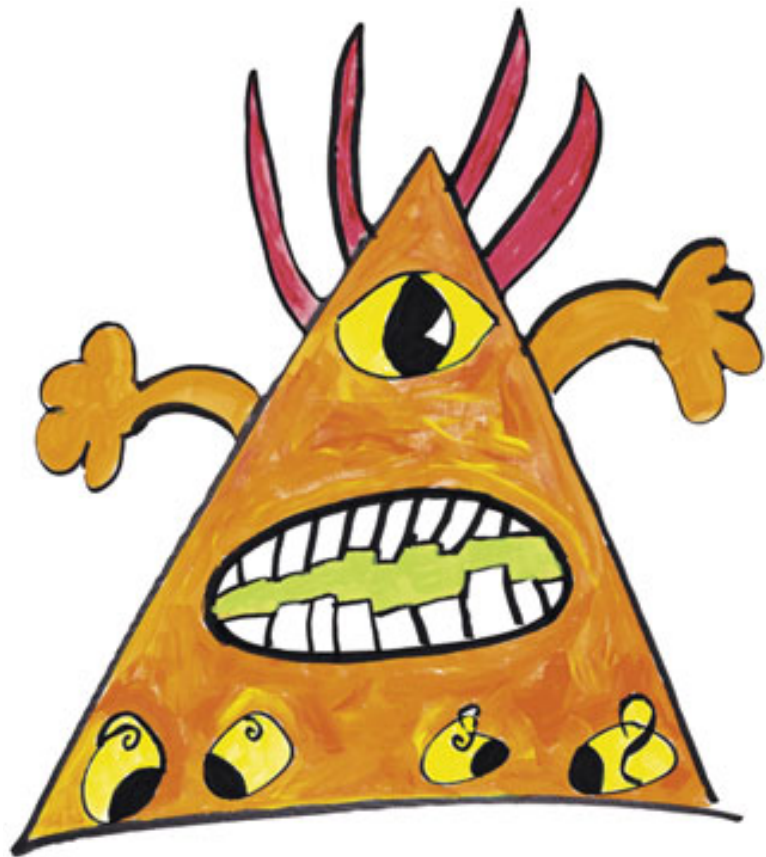
ראש-הבלוק

הוא הפלץ הראשון שלי. הוא מתיישב בקצה המיטה, ליד ראש הילד הישן. תוכל לישון בשקט כשהוא לידך כי הוא יגן עליך בפני פחדים. מי שרק יביט על האף הזה הבה נהיה ידידים של ראש-הבלוק.

הפלץ הכחול

יושב לפני הדלת. אם רק יצור מפחיד
כלשהו ינסה להיכנס לחדר הוא יתקל
בפלץ הכחול. הוא נראה נחמד, אבל
הוא מתמזג עם החושך וכך יכול
להפחיד את כל ייצור רע.
הבה נהיה ידידים של הפלץ הכחול.

הפלץ המשולש

מסתתר תחת המיטה. הוא מגרש את כל המפלצות רק על ידי הקרניים, העיניים הזועמות ושיניים חדות. הבה נהיה ידידים של המשולש.